

24. తిరోగామి

తను బి.కామ్ చదువుతున్నప్పుడు రమణమూర్తి నాకు పరిచయం అయ్యాడు. ఎడ్వాన్స్‌డ్ ఆకౌంటెన్సిలో ఏదో సమస్య తలకి పట్టక బోధపరచమని వచ్చాడు. అలా ఆ ఏడాది చివరిదాకా అతనికి అడిగినప్పుడల్లా పాఠాలు చెప్పేను. “మీకు చాలా శ్రమ ఇస్తున్నాను” లాంటి డైలాగ్‌తో వేసి క్షమార్థంగా చూసేటాకసారి. “అలా అనకు. మర్చిపోయిన పాఠాలు గుర్తుచేస్తూనే మర్చిపోయిన కాలేజీ రోజులు గుర్తుచేసి నాకే బోలెడు ఆనందాన్నిచ్చేవు. నీకే కృతజ్ఞతలు, అసలు!” అన్నాను.

రమణమూర్తి అక్షరాలా “పూర్‌ఫెల్.” వాళ్ళ నాన్నగారు రిటైర్‌మెంట్‌లో ఉన్నప్పుడు ఎలిమెంటరీ స్కూల్ టీచరు. వాళ్ళమ్మకి నలభై ఏళ్ళకన్నా ఉండవుగానీ పక్షవాతం. ఒక నాయనమ్మ. ఒక చెల్లెలు ఒక తమ్ముడూ.

వెనకటికి ఒక చెయిన్ స్మోకర్ (అనగా విడవకుండా సిగరెట్లు కాల్చేవ్యక్తి) ఒక చెట్టుకింద కూచుని సిగరెట్లు కాలుస్తూ వుండగా ఒక ఆగంతకుడు ఆ చెట్టుకింద (నీడకోసం) చేరి ఇతన్ని కాసేపు గమనించి “అయ్యా, మీరు రోజుకి ఎన్ని సిగరెట్లు కాలుస్తారు?” అన్నాడు.

“ఏమో నేనెప్పుడూ లెక్కపెట్టలేదు. అయిదారు పెట్టెలు కాలుస్తానేమో. ఏం, అలా అడిగేరు?”

“ఆగండి! ఆరు పెట్టెలు కదా! అంటే-” అని అక్కడ పడివున్న ఖాళీ సిగరెట్లు పెట్టె ఏరి, “ఈ పాకెట్టు నాలుగున్నర. అంటే రోజుకి 27 రూపాయలు!”

“అయ్యుండొచ్చు”

“ఇప్పుడు చూడండి. రోజుకి 27 రూపాయలంటే, ఏడాదికి 9,612 రూపాయలు. అంటే పదేళ్లలో ఒక లక్ష రూపాయలు. అవునా, కాదా?”

“అవును కాబోలు”

“కాబోలేమిటి, ఖచ్చితంగా ఔను! అంచేత మీరు కడచిన పదేళ్లు సిగరెట్లు కాల్చుకుండా వుండుంటే ఆ ఎదర బిల్డింగు ఈ పాటికి మీది అయ్యుండేది!”

సిగరెట్లు కాల్చేవ్యక్తి వెంటనే లేచి ఆ బిల్డింగులోకి వెళ్ళిపోతూ “నే నిదురో, మా ఇంట్లో కెళ్ళిపోతున్నాను. మీ కెప్పుడైనా సిగరెట్లు కాల్చాలనిపిస్తే నిర్మోహమాటంగా లోపలి కొచ్చియ్యండి. నా తలుపులూ నా సిగరెట్లు పెట్టె మీ కోసం ఎల్లప్పుడూ తెరిచి వుంటాయి!” అన్నాడట.

ఇంకా వారం రోజుల్లో పరీక్షలైపోతాయనంగా వొకరోజు “నీకు చదువైపోగానే ఉద్యోగం అత్యవసరం. ఔనా?” అన్నాను రమణమూర్తితో.

“ఔను మేష్టారూ”

“నువ్వు కొంచెం టైపు నేర్చుకుని వుంటే ఎంత బావుండేది!”

“టైపు హాయ్యరు పాసయ్యాను కదండీ-?”

“అలాగా? ఐతే షార్ట్‌హ్యాండ్ కూడా నేర్చుకో. చాలా ఎక్కువ అవకాశాలు వస్తాయి!”

“షార్టుహ్యాండ్ లోయర్ అయిందండి. హయ్యర్కి వెళ్ళాలి...”

“ఆ తరువాతుంది చూసేవూ. మనం తెలుగువాళ్ళం. ఉద్యోగానికి ఇంకో రాష్ట్రానికి వెళ్ళాలంటే బెరుకు! నువ్వు అలాంటివి పెట్టుకోకూడదు. అంచేత హిందీలో కొన్ని పరీక్షలు పాసవడం మంచిది! అంతకంటే కూడా, హిందీలో ధారాళంగా మాట్లాడడం నేర్చుకోవాలి...” అన్నాను.

“ప్రాథమిక, మాధ్యమిక ఇంటర్ చదువుతున్నప్పుడే అయిపోయాయండి. ఇప్పుడు ‘రాష్ట్రా’కి ప్రీవేరవుతున్నానండి. మేం ఉన్న ఇంట్లోనే ఇంకో వాటాలో వున్న హిందూస్తానీ కుటుంబం వాళ్ళ పుణ్యమా అని హిందీలో మాట్లాడడం బాగా వచ్చేసిందండి.”

మా ఆఫీసులో ఒక గుమస్తా ఉద్యోగం ఖాళీరాగానే మా ఆఫీసర్తో రమణమూర్తి గురించి గట్టిగా చెప్పాను. కాని ఆయన ఇంకో రకం ఆకర్షణలో పడిపోడం వల్ల ఆ ఉద్యోగం రమణమూర్తికి రాలేదు.

ఐదేళ్లు గడిచేక తెలిసింది. రమణమూర్తి రూర్కెలా స్టేట్ ప్లాంట్లో స్టెనోగా చేరి, అకౌంట్స్ క్లర్క్ గా మారి జూనియర్ అకౌంట్స్ ఆఫీసర్ గా ప్రమోషన్ పొంది నెలకి రెండు వేలు తెచ్చుకుంటున్నాడని. వాళ్ళనాన్నగారే కాశీలో కనబడి చెప్పారు. ఆవిడ పోయారట. కాశీలో తర్పణం వదిలేడానికొచ్చేరుట. “ఏడాది సూతకం అయిపోయింది కదా. వాడికి ఇప్పుడే సమస్యలూ లేవు. చెల్లెలికి పెళ్లి చేసేడు. తమ్ముడికి ఓ దారి చూపించేడు. నీడు పెళ్లి చేసుకుంటే బావుణ్ణు.” అని ఎంతో ఇదయ్యేడు, పాపం ముసిలాయన. రమణమూర్తి ఇన్నాళ్ళూ, ఉదయమే లేచి తనే వంటచేసి ఆఫీసుకి వెళుతున్నాట్ట. ఇప్పుడతనికి ఇరవై ఏడేళ్లు.

అయితేనేం, మధ్య తరగతి కుటుంబాల్లో అతని అర్హతలు గొప్పవని లెక్కే.

అంచేత, వరసగా సంబంధాలు చూడడం మొదలెట్టాను.

కమల మా బావ మరిది కూతురు. బి.ఏ.పాసైంది. సంగీతం నేర్పింది. ఇంకా ఉద్యోగం రాలేదు గానీ సర్వీస్ కమిషన్ పరీక్ష రాసింది. మా బావమరిది కనీసం ఇరవై వేలు కట్టుం ఇచ్చి మరో ముప్పయి వేలు ఖర్చు పెట్టి పెళ్లి చేయగలడు.

రజని మా తోడల్లుడిగారి తమ్ముడికూతురు. బియస్సీ దాకా చదివింది. డాన్స్ నేర్పింది. హరికథలు చెప్పింది. దాని పేర విశాఖపట్టణంలో 500 గజాల స్థలం, బాంకులో పాతికవేలూ ఉన్నాయి.

నళిని మా ఆఫీసు మేనేజర్ గారి మేనకోడలు. ఎం.ఏ. తెలుగు, ఎం.ఏ. ఇంగ్లీషూ ఫస్టుక్లాస్ లో పాసైంది. “సర్దాగా” ఈమ్ప్లింగ్ కాలేజీలో “జాబ్” చేస్తోంది. పత్రికల్లో వ్యాసాలు ఇంగ్లీషులోనూ, నవలలు తెలుగులోనూ రాస్తుంది. జాన్, బీటీల్స్, వెంచర్స్, అబ్బా, బోనీ యం వంటి పాశ్చాత్య సంగీత బాణీలకు గీతాలకు పరవశంతో ప్రతిస్పందిస్తుంది. వాళ్ళకి ఆ అమ్మాయి ఒక్కతే సంతానం. ఆ పిల్లని పెళ్లాడిన వాడికి రెండు లక్షల ఆస్తి కలిసొస్తుంది.

ఇలా, పది పదిహేను సంబంధాలు, ఒకదాన్ని మించిందొకటి, రూర్కెలాకి ఉత్తరాల ద్వారా తెలియజేస్తూనే, మూడేళ్లు గడిచిపోయాయి. పదిహేనో సంబంధం గురించి నేను రాసిన ఉత్తరం నాకే తిరిగొచ్చేసింది. అతనక్కడ లేడని!

పాపం, రమణమూర్తికి ముప్పయియేళ్లు వెళ్లిపోయాయి. చిన్నతనంలోనే ఆఫీసర్

